

A l'encontre de Jesús

Com a Emaús, moltes vegades ens agradaria que Jesús romangués amb nosaltres, per donar-nos consell, consol i afecte. En aquest article s'anima a cercar aquest Crist en l'Eucaristia.

*Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar*¹. «Aquesta va ser la invitació urgent que, la tarda mateixa del dia de la resurrecció, els dos deixebles que es dirigien cap a Emaús van fer al Caminant que al llarg del trajecte s'havia unit a ells. Aclaparats per tristos pensaments, no s'imaginaven que aquell desconegut fos precisament el Mestre, ja ressuscitat. No obstant això, havien experimentat com s'abusava el seu cor (cf. Lc 24, 32) mentre Ell els parlava tot explicant-los les Escriptures.

La llum de la Paraula estovava la duresa del seu cor i "se'ls obriren els ulls" (cf. Ibíd. 31). Entre la penombra del capvespre i l'ànim ombrívol que els embargava, aquell Caminant era un raig de llum que despertava l'esperança i obria el seu esperit al desig de la llum plena. "Queda't amb nosaltres", van suplicar, i Ell va acceptar. Poc després el rostre de Jesús desapareixeria, però el Mestre s'havia quedat veladament en el "pa partit", davant del qual s'havien obert els seus ulls»².

Així comença la carta que Joan Pau II va escriure amb motiu de l'Any de l'Eucaristia. L'escena dels deixebles d'Emaús és de gran actualitat: Déu que es fa el trobadís per acompanyar l'home en el camí de la vida, sempre acudeix a confortar-lo, en el moment dolent, retorna als cors l'alegria i l'esperança perdudes.

Un cop aconseguit el seu propòsit, el Senyor desapareix i deixa sols aquells dos deixebles d'Emaús, però és una solitud aparent, per a qui mira únicament amb els ulls del cos. En realitat, s'ha quedat, per a tots i per sempre, en l'Eucaristia, de tal manera que l'escena d'Emaús es repeteix una i altra vegada en les nostres vides, sempre que ens calgui.

*Jesús s'ha quedat en l'Eucaristia per a remeiar la nostra feblesa, els nostres dubtes, les nostres pors, les nostres angoixes; per a guarir la nostra solitud, les nostres perplexitats, els nostres descoratjaments; per a acompanyar-nos en el camí; per a sostenir-nos en la lluita. Sobretot, per a ensenyar-nos a estimar, per a atreure'ns al seu Amor*³.

Que fàcil resulta atansar-se al Sagrari quan contemplem la meravella d'un Déu que s'ha fet home, que s'ha quedat amb nosaltres! Anem a trobar-lo per obrir el nostre cor i ser confortats com els deixebles d'Emaús. Llavors, quan acudim al Senyor amb aquesta confiança, l'Eucaristia esdevé una necessitat, se situa com a centre i arrel de la nostra vida interior, i -conseqüència inseparable- com a ànima del nostre apostolat.

¿POTSER NO ABRUSA NOSTRE COR?

La fecunditat de l'apostolat depèn de la nostra unió amb Crist. Nosaltres sols no podem fer res: *sine me nihil potestis facere*⁴. Cadascú coneix la seva poquesa i experimenta sovint les pròpies misèries. A més, mai no podran donar-se situacions concretes en les quals, a causa del cansament de la intensa jornada de treball o les dificultats que trobem en la tasca apostòlica, perdem de vista la grandesa de la nostra vocació de cristians i s'apagui en nosaltres el foc que ens inflama per l'apostolat.

---

¹ Lc 24, 29.

² Joan Pau II, Litt. ap. *Mane nobiscum Domine*, 7-X-2004, n. 1.

³ Del Prelat, Carta 6-X-2004, n. 8.

⁴ Jn 15, 5.

En l'Eucaristia trobem la força que ens sosté perquè el trobem a Ell. És una trobada personal en la qual Jesús es dona i ens concedeix la seva eficàcia. Cada vegada que acudim necessitats a pregar davant del Sagrari, Crist, igual que va fer amb els deixebles d'Emaús, dona sentit a la nostra vida, ens retorna la visió sobrenatural, ens conforta en les nostres dificultats i ens omple d'ansies d'apostolat. *Omnia possum in eo qui me confortat*⁵, amb el Senyor ho podem tot *quia tu es Deus fortitudo mea*⁶. En aquest Sagrament, queda paleses que la sang de Crist redimeix i alhora alimenta i delecta. És sang que renta tots els pecats (cf. Mt 26, 28) i torna pura l'ànima (cf. Ap 7, 14). Sang que engendra dones i homes de cos cast i de cor net (cf. Zac 9, 17). Sang que embriaga, que emborratxa amb l'Esperit Sant i que deslliga les llengües per a cantar i narrar les «magnalia Dei» (Ac 2, 11), les meravelles de Déu⁷.

La unió amb Crist ens embriaga amb l'Esperit Sant, ens omple el cor -¿No és veritat que el nostre cor s'abusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?⁸ - i ens llança a proclamar les grandeses del Senyor, a comunicar als altres la nostra alegria, amb el zel del mateix Crist. *Nonne cor nostrum ardens erat in nobis, dum loqueretur in via? —¿No se'ns encenia el cor mentre ens parlava pel camí? Aquestes paraules dels deixebles d'Emaús haurien de sortir espontànies, si ets apòstol, dels llavis dels teus companys de professió, després de trobar-te a tu en el camí de la seva vida*⁹.

El cristià pot rebre la bona llavor seguint els nombrosos actes de pietat que formen part de la tradició de l'Església: la Santa Missa, la pregària davant del Tabernacle -sempre que sigui possible-, la visita al Santíssim, la meditació freqüent del cant *Adoro te devote*, les comunions espirituals, l'alegria de descobrir Sagraris quan anem pel carrer... Tot això és una veritable trobada amb Crist de la qual sortim renovats per a la lluita interior i l'apostolat.

La unió amb Crist arriba al cim quan el rebem a la Sagrada Comunió. En aquest moment ens trobem amb Ell de manera més plena, més íntima, ens va fent cada vegada més *ipse Christus*. Aprofitem per parlar amb Ell dels nostres amics, i demanar-li que els remogui. Sant Josepmaria ens ho va deixar gravat: *¡Jesús s'ha quedat en l'Hòstia Santa per nosaltres!: per a restar al nostre costat, per a sostenir-nos, per a guiar-nos. —I amor, únicament amb amor es paga:—¿I per què no haurem d'acudir al Sagrari, cada dia, ni que sigui només uns minuts, per portar-li la nostra salutació i el nostre amor de fills i de germans?*¹⁰

Aquesta realitat és compatible amb situacions en què no rebem consol sensible en el tracte amb Déu, o passem per un període de major sequedat en la vida interior. És llavors el moment de trobar-nos amb el Senyor a la Creu, element imprescindible de l'apostolat. *Per a convertir-nos realment en ànimes d'Eucaristia i ànimes d'oració, no es pot prescindir de la unió habitual amb la Creu, també mitjançant la mortificació buscada o acceptada*¹¹.

PORTAR A LA TROBADA DE L'EUCARISTIA

«Els dos deixebles d'Emmaús, després d'haver reconegut el Senyor," es van aixecar al moment"(Lc 24,33) per anar a comunicar allò que havien vist i sentit. Quan s'ha tingut veritable experiència del Ressuscitat, alimentant-se del seu cos i de la seva sang, hom no pot guardar l'alegria només per a un mateix. La trobada amb Crist, aprofundida contínuament en

---

⁵ Fil 4, 10.

⁶ Sal 43 [42], 2 (Vg).

⁷ Del Prelat, Carta, 6-X-2004, n. 33.

⁸ Lc 24, 32.

⁹ Sant Josepmaria, *Camí*, n. 917

¹⁰ Sant Josepmaria, *Solc*, núm 686.

¹¹ Del Prelat, Carta, 6-X-2004, n. 36.

la intimitat eucarística, suscita en l'Església i en cada cristià l'exigència d'evangelitzar i donar testimoniatge»¹².

Procedir així és la reacció lògica de qui ha descobert un bé -en aquest cas, el Bé- del qual es poden beneficiar les persones estimades. *Hem d'aconseguir "contagiar" —en la nostra labor apostòlica— d'altres com més millor, perquè també mirin i freqüentment aquesta amistat inigualable*¹³. Fer apostolat és posar els homes davant de Crist: portar-los a la trobada del Mestre, com va portar Andreu a Pere o Felip a Natanael¹⁴. Per això, hem d'apropar els nostres amics als llocs per on passa Jesús; provocar la trobada en el camí perquè siguin guarits com el cec de naixement, confortats com els deixebles d'Emaús o cridats com Mateu.

S'omple el nostre cor d'alegria quan realitzem un apostolat profund de la Confessió i de l'Eucaristia amb les persones que tenim al nostre voltant. Quan hi ha amistat resulta fàcil parlar de Déu als nostres amics. S'obren els nostres ulls com els de Cleofàs i el seu company, quan Crist parteix el pa, ***i encara que Ell torni a desaparèixer de la nostra vista, també serem capaços de reprendre la marxa —es va fent fosc—, per parlar d'Ell als altres, perquè tanta alegria no cap en un sol pit***¹⁵.

PROMOURE LA CULTURA DE L'EUCARISTIA

La primera trobada amb Jesús per a moltes persones serà el nostre propi exemple, la nostra vida que cerca la identificació amb Crist, i serem instruments per portar-les al Mestre. L'exemple d'una vida cristiana coherent arrossega, per això no hem de tenir por a mostrar-nos com a cristians i actuar com a tals enmig del món. És una de les propostes que Joan Pau II va realitzar en nombroses ocasions: «els cristians s'han de comprometre més decididament a donar testimoniatge de la presència de Déu en el món. No tinguem por de parlar de Déu ni de mostrar els signes de la fe amb el front molt alt. La "cultura de l'Eucaristia" promou una cultura del diàleg, que hi troba força i aliment. S'equivoca qui creu que la referència pública a la fe menyscaba la justa autonomia de l'Estat i de les institucions civils, o que fins i tot fomenta actituds d'intolerància»¹⁶.

Testimoniari la nostra fe exteriorment és un dret com a ciutadans i un deure com a cristians, és una conducta d'acord amb la dignitat de la persona i una resposta a l'ansia que tots els homes tenen en el seu cor de conèixer la veritat. Ens va fer, Senyor, per a Vós i el nostre cor està inquiet fins que descansa en Vós¹⁷. Portar els homes davant de la Veritat és el bé més gran que els podem fer, un bé que allibera, que mai no és intolerant: ***coneixereu la veritat i la veritat us farà lliures***¹⁸. El nostre testimoniatge d'ànimes d'Eucaristia donarà la llum que permeti a altres acostar-se a la Llum. ***Quan, en arribar al poblet, Jesús fa el gest de passar de llarg, els dos deixebles l'aturen, i gairebé el forcen a romandre amb ells. El reconeixen després quan parteix el pa: el Senyor, exclamen, ha estat amb nosaltres. (...) Cada cristià ha de fer Crist present entre els homes; ha d'obrar de tal manera que els qui el tractin percebin el bonus odor Christi, la bona olor de Crist; ha d'actuar de manera que a través de les accions del deixeble hom pugui descobrir el rostre del Mestre***¹⁹.

¹² Joan Pau II, Litt. ap. *Mane nobiscum Domine*, 7-X-2004, n. 23.

¹³ Del Prelat, Carta, 6-X-2004, n. 35.

¹⁴ Cf. *Jn* 1, 40-45.

¹⁵ Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 314.

¹⁶ Joan Pau II, Litt. ap. *Mane nobiscum Dominum*, 7-X-2004, n. 26.

¹⁷ Sant Agustí, *Confessions*, 1, 1, 1.

¹⁸ *Jo* 8, 32.

¹⁹ Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 105

LA CRIDA, FRUIT DE LA TROBADA

Davant la trista ignorància que hi ha, fins i tot entre molts catòlics, pensem, filles i fills meus, en la importància d'explicar a les persones què és la Santa Missa i quant val, amb quines disposicions es pot i es s'ha rebre el Senyor en la comunió, quina necessitat ens constreny d'anar a visitar-lo en els sagraris, com es manifesten el valor i el sentit de la «urbanitat de la pietat». Aquí se'ns obre un camp inesgotable i fecundíssim per a l'apostolat personal²⁰.

Si la nostra vida és de veritat eucarística, si tota la nostra jornada gira entorn del Sant Sacrifici i al Sagrari, ens sortirà com una cosa natural donar doctrina a les persones que tenim al voltant i portar a la trobada de Crist en l'Eucaristia. ***Quan ens reunim davant l'altar mentre se celebra el Sant Sacrifici de la Missa, quan contemplem la Sagrada Hòstia exposada en la custòdia o l'adorem amagada en el Sagrari, ens cal revifar la fe, pensar en aquesta existència nova, que ve a nosaltres, i commoure'ns davant l'afecte i la tendresa de Déu²¹.*** La persona que s'acosta a l'Eucaristia, troba personalment Crist i es posa en situació de poder sentir la seva crida, la mateixa que van rebre els primers dotze i tants d'altres personatges que, com diu l'Evangeli, es van creuar amb Jesús en el seu camí: *vine i segueix-me*.

L. Fernández Vaciero

---

²⁰ Del Prelat, Carta, 6-X-2004, n. 35.

²¹ Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 153.